

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

karakter af beskæftigelsesforanstaltninger, at de personer, der henvises til dem, i overensstemmelse med de sædvanlige regler må afgå fra foranstaltningerne efter en vis normal henvisningsperiodes forløb. Man har ganske vist i en række tilfælde kunnet forlænge foranstaltningens varighed for den enkelte person, når særlige forhold har talt derfor, men ellers har man for disse foranstaltningers vedkommende måttet følge den almindelige linie, at de, der henvises til dem, når en vis tid er gået, må vige pladsen, for at andre ledige kan komme til.

Økonomi- og arbejdsministeriet, der til stadighed har haft opmærksomheden henvendt på spørgsmålet om iværksættelse af disse foranstaltninger, mener ikke, at der for tiden er grundlag for at godkende nye foranstaltninger for cand. mag.er. Ministeriet er imidlertid indstillet på at forlænge de allerede bestående ordninger, og såfremt ledigheden blandt cand. mag.erne skulle stige yderligere, er man positivt indstillet på at godkende nye foranstaltninger af denne art. Man er endvidere opmærksom på, at en løsning af de problemer, der her er rejst, kan nødvendiggøre forhandlinger med andre ministerier og administrationsgrene, forhandlinger, som vi er villige til at gå ind i, når tilstrækkelig foranledning foreligger.

Erhard Jakobsen: Jeg vil blot takke ministeren for den velvillige modtagelse og udtale ønsket om, at de institutioner, som ministeren måtte komme i forhandling med, vil se lige så velvilligt på sagen, som ministeren har gjort ved denne lejlighed.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at ved spørgsmål til ministrene kan man kun få ordet i anden omgang, hvis det drejer sig om at stille et tillægsspørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Man gik dernæst til:

Første behandling af forslag til lov om det udenrigspolitiske nævn.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1429; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1808).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Alsing Andersen: Det foreliggende lovforslag tilsigter blot en tilpasning af den hidtidige lovgivning på dette område dels til den nye grundlovs bestemmelser, dels på et par punkter til den praksis, som efterhånden har udviklet sig. Jeg finder derfor ingen anledning, i alt fald ikke på nærværende tidspunkt, til at fordybe mig i lovforslagets enkeltheder, og jeg finder så meget mindre anledning dertil, som det er min opfattelse, at denne lovgivning i den lange årrække, den har været i kraft, har fungeret på såre tilfredsstillende måde.

Det er bemærkelsesværdigt, at det problem, som ligger til grund for denne lovgivning, nemlig spørgsmålet om parlamenternes kontrol med udenrigspolitikken, har været ude for tiltagende interesse i de senere år, navnlig efter den sidste verdenskrig; det har blandt andet givet sig udslag i, at spørgsmålet har været drøftet i internationale forsamlinger, f. eks. indenfor den interparlamentariske union, der netop behandlede dette spørgsmål på sin sidste konference i Washington sidste efterår. For Danmarks vedkommende blev dette spørgsmål løst dels ved gennemførelse af loven om det udenrigspolitiske nævn i 1923, altså for 30 år siden, dels ved den praksis, som iøvrigt har udviklet sig her i tinget. Der er efter min mening efterhånden foregået en sådan udvikling her i Danmark, at folkerepræsentationen, som jo nu er dette høje ting alene, har en afgørende kontrol med og indflydelse på landets udenrigspolitik.

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Jørgen Gram: Ligesom den foregående taler kan jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling og til senere vedtagelse.

Lovforslaget er en konsekvens af den grundlov, vi lige har vedtaget, hvori det bestemmes, at der skal oprettes et udenrigspolitisk nævn, således som vi har haft det før, og i den form, som det fastsættes i det foreliggende lovforslag. Det drejer sig om en ajourføring, således som den måtte komme, efter at vi har fået en ny grundlov,